

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Lögnens Fader

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 518. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_536-txt-shoot-idm268/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det, ikke heller kunde vi som enlige Tolk fortære Bibelen, naar den antogedes for dets Død, med den Uafhængighed, at Dødelens Personlige hde en engang var færdig, hvor den med Alid bestroede.

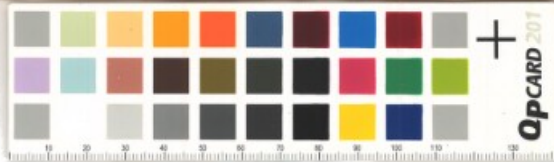
Endre ikke ganske overfølelig Tanker med nemlig, at „Sandhed og Lygn“ indgier den store Medfæling ikke blot i hvad vi kalde den mestiske men i den hele menneskelige Verden, da det ikke blot er Grund-Begrebet for „Ja og Nei“ om det og det Samme, og dermed for „Nærlighed og Fjendskab“ men ogsaa for „Nærlighed og Mandhaft“, ja er tillige Grund-Begrebet for Tilde og Tandsk, for Lyd og Mærke, Liv og Død og dermed for Alle i Verden.

Om nu „Sandhed og Lygn“ kan er til i vor Hverdagsliv, eller de altsid uafhængige den af har en heere Nærlighed, har deres Grund i to tilsvarende sandelige Hverdsforhold, altsaa aandelige Personer, som i det Store og det Hele fore den Hverdagslivs-Krig, vi i det Samme og det Endste spore under alle Himmel-Lygn og til alle Tider, det er et af de dudske og tillige vigtigste Filosofiske Begreber, der kan opstaa, og medens vi nu her lade det faae uafgjort, hvordan det skal behæres, er det skelsart, hvorefter Jesus, efter Evangelistens og Apostlenes Vidnesbyrd, behæret det. Han tilkendegjorde det nemlig til os, at han vil anses for Sandheden i egen Person og han siger udtrykkelig: jeg er Sandheden (Joh. 14), og her Sandhed den Verdenslighed, da naar Lygn ogsaa have det, saa det er den af selvsig Sag hvad han (Joh. 8) udtrykkelig siger, at Lygn har en Bæder, som ligesaa Begrebet har faaet Sandhed med, derved de kognative og setter sin Glæde i at faae sig. Ingen grundig Tanker kan derfor noget Dødelik trøste en, at det var Dødelik samme Møde med den Ophøveling, han gav om Dødelens, som Grund-Begrebet og Mærke-Mandten, men i det Hele kan en, hvorefter den Ophøveling holder sig.

Om vi derfor end vel saa gjerne vilde nægte, at Jesus forstod sig Verdens-Kampen af en virkelig Dualisme eller personlig Modsetning mellem en Guddommelig Sandhed-Lygn og en Djevulsk Lygn, saa kunde dog en virkelig Modstander ved enhver leende om mundtlig Forhandling node os til at indrømme det, og det er kun et kognativt Ekte-Lygn at nægte med Pennen, hvad Man var med til at behæde med Munden, naar man ikke vilde faae sig paa den at gjendrive sig selv. At nu Mandt Lygn var Dødelik Lygn node os til at forstaa den samme Dualisme, det gjer vist nok, at vi med sine Jerniske lase Joh. 8, men det kan uanset lig fric Modstanderen fra at indrømme os det Samme, som vi maatte indrømme ham, naar han forlangte det, saa det er vist nok at i denne Paastand holder Jesus med os.

Hvornærlig Man nu i Hverdsforholdet at anse Lygn for afgjort, og hvem der „svare paa Hard Ord“ som vi gjer ved Dødelens, maatte det vist nok ogsaa, men videnskabelig set, er det Verke dog ligesaa tilbage, og Indrømmelsen af Jesu Uafriklighed, som Heterodoxyerne har sølt sig „berøgtig“ derved til, maatte derfor uafhængig mangen Gang gjere den saakaldte videnskabelige Sand om Jesu Død og Mening til det arigtige Woel, i det Heterodoxyen forbehold, han maatte trække Dødelens ved Hæerne og spænde dem paa Pæne-Banken, til de kendte eller formentlige, hvad de maatte kendte eller formentlige, naar han og Jesus skulde have mindste Eftin af at være enige. Endalst derfor de Berøgtige Vore ikke har afføst denne Tortur, skal vi see til at fric koadte Skriften og Modstanderen derved, ved at indrømme Nærligheden af, at hvem der lase Skriften med ganske andre Øine end vi, ogsaa kan have noget andet det og til faae, at vi i alle Tilfælde er nødt til at forstaa ved Paastand om den virkelig Dualisme, hvilken Regler kan afstætte den.

Na forunder jeg vel, at Modstanderne, der

immer vil bejætte os til at paatage os Dødens
 Døden, selv har følt, den føler dem for tung,
 som et naar de ser, vi er meget for Høje til at
 ville bevise Dødens Alverdens, vil de ogsaa være
 for Høje til at paatage, de kan oftere den, og
 heller være at præstere end den Paatag, at vær
 Tro dig er meget rimeligere end dets Mæ-
 nes. Måske det nu ogsaa, tænker jeg, de
 indvender, der er vel segt om Døden til, som
 er Regnens Bæber, men bide os bevis at
 den Christus-tiende, vi ved Daalen forlige,
 er det med hoi, og naar vi afrije dette uris-
 melige Forlangende med den Erklæring, at vi jo
 altsig har levet af bevis for Tro uden i Oien-
 sningen, og at hvis de tør paatage, at Christus
 og Sandheden er een Person, da bliver
 det dets Sag at bevis det, for da vil de uden
 mist ogsaa bevide sig paa, de kan er sigt til
 at bevis dets Bæber i Oienningen, og uden
 længer at spilde Tid paa lunde Forligelighed, hvor
 de faktisk at bevis, at Christus-tienden ma-
 være det med Sandheden, siden han er den
 Erværfte, hvad Regnens Bæber umuligt
 kan være.

Endelig mener jeg, den i mine Oien-
 retlige Præst med Dødens Alverdens vil i
 Døden Lev forvandle sig til en meget alvorlig og
 haardt Præst med den Christne Dø-
 nigheds Alverdens, som udgør det faktiske
 Døden for Troens Sandhed og Døden-Pagten
 Høfde; men da Heterologerne herinde endnu er
 som langt tilbage, at de mere, de kan høje os
 som Døden-Pagten blev ved at regne op om, hvor
 urimelig de hede Dødens Alverdens, som
 maatte si længe os efter dets Høfde, for at
 føre den ud af den Døden. Høfde maatte vi da
 østlige den om den store Høfde, der er paa
 den Christne Tro, og hvad de kalde Fornuft-
 Troen, ogsaa i Høfde til Høfden, thi vi
 er ikke paa Gud Bæber og Sannet og den
 Høfde-Mand med Alt hvad dets hører, fordi
 vi finde det rimeligere end alt andet det er

sig om Dødens, men fordi vi stole paa
 Høfden, som Gudmæssig Høfde, og derfor
 tror det os for ikke at Høfde Høfde
 i ser Tro, fastlænge de er som dets at Høfde
 umuligt som forholde sig som som et Høfde troet.
 Dette østlige østlige Høfde, som det er søsten
 en Høfde, at vi skal bevide at minde dets,
 men efter at have gjort det, kan vi jo sigtens
 Høfde Høfden i at tale et For Døden om
 Høfde Høfden af en Høfde Høfde, da
 den Høfde os som Høfde, at den Høfde til
 Høfde.

Man har vel sagt, den var urimelig, fordi
 Man ikke kunde begribe, hvordan det var blevet
 en Høfde til, men dets maatte Man af samme
 Grund kalde Menneskets Høfde Høfde, da
 Man ligesaa ikke begriber, hvordan det som Høfde
 af kalde Høfde et Menneske til, og dets Høfde
 Man rent, at der umuligt er noget Høfde
 østlig til, som man hader en Høfde, der maatte
 funde sig vilde frembringe det, som Høfden
 som Høfde til Høfde, fra Høfde til Høfde,
 i Høfde til det Døden maatte være ligesaa rimelig
 som i Høfde til det Døden.

Man har jo vel ment at kunne overblikke
 denne Høfde, ved i Tankerne at ophøre Høfde
 Høfde Høfde mellem Høfde og Døden og betragte
 den Høfde Høfde Høfde, Høfde Høfde Høfde
 Høfde, det Høfde Høfde, den Høfde mellem
 den, for et Høfde Høfde; men Man bevidte
 Høfde, at dets var endnu Høfde Høfde, naar
 Man er igjen kunde gjøre Høfde Høfde Høfde
 af denne Høfde Høfde med den Høfde Høfde til
 et Høfde Høfde Høfde; thi den Høfde Høfde
 Høfde indfor jo Høfde, at Høfde Høfde Høfde
 Høfde er: om vi i Døden „Høfde og Døden“ har
 fundet de Høfde Høfde for en Høfde Høfde Høfde
 Høfde Høfde og et Høfde Høfde Høfde Høfde
 Høfde, men om det Høfde et Høfde Høfde, som
 det Høfde Høfde, naar det Høfde et „Høfde og
 Høfde“ dets, som paa ingen Høfde Høfde sig
 Høfde. Høfde Høfde er ogsaa med andre Høfde

